

Τι να πούμε, τι;

/ Γνώμες

Στον πληθωρισμό του λόγου, γραπτού και προφορικού, αισθάνεται κανείς πως ό,τι και να πει, ακόμα και αν είναι σημαντικό, δεν θα ακουστεί. Είναι μια αίσθηση που προκαλεί απογοήτευση, αδράνεια, θλίψη. Είναι ως να μιλάς και ακούγεσαι μόνος.

- Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Βέβαια, αυτό είναι ακραίο, υπερβολικό. Δεν είναι δυνατό κανείς να μην λάβει υπόψιν τα λεγόμενα ή γραφόμενα! Κυρίως, αν ό,τι λέγεται ή γράφεται είναι εμπειρικό, καρδιακό. Σε κάποιον θα μιλήσει στην καρδιά του και έτσι ο λόγος μας θα έχει αντίκρισμα.

Αν ο ανθρώπινος λόγος μπορεί να ακουστεί, και ενδεχομένως να επηρεάσει, ακόμα και στην εποχή του πληθωρισμού του λόγου, πόσο μάλλον ο λόγος του Θεού που πηγάζει από το άγιο Πνεύμα και κατευθύνεται σε κάθε δεκτική καρδιά.

Είναι ευλογία τα σύγχρονα μέσα που μεταδίδουν τον λόγο Του.

Είναι ιδιαίτερες οι ευκαιρίες που μας προσφέρονται σήμερα να μπορούμε να μάθουμε όσα οι παλαιότεροι θα έπρεπε να αναζητήσουν ανθρώπους και βιβλιοθήκες για να τα βρουν.

Δεν μπορείς εύκολα να πεις πως αδυνατείς να μάθεις σχετικά με τη ζωή και το θάνατο, το πώς συναντάς καρδιακά το Θεό και τον άνθρωπο, πώς θα λύσεις τις απορίες και τους προβληματισμούς σου.

Ο άνθρωπος που ειλικρινά αναζητά, θα βρει. Είναι αδύνατον να μην ανταποκριθεί ο Θεός στην κραυγή του παιδιού Του – κι ας ζει “εις χώραν μακράν”. Με κάποιο τρόπο, απρόσμενο και πειστικό, θα απαντήσει στο κάλεσμά του, θα ανταποκριθεί στην πρόσκλησή του. Αρκεί να πηγάζει από γνησιότητα, πόθο και ετοιμότητα «του ακούσαι λόγον Κυρίου».

Αναφέρεται στο γεροντικό ότι «Κάποιοι αδελφοί επισκέφθηκαν τον αββά Αντώνιο και του είπαν:

Πες μας κάποιο λόγο πώς να σωθούμε.

Ο γέροντας τους απάντησε:

Το Ευαγγέλιο λέει: «Αν κάποιος σε χτυπήσει στο δεξί μάγουλο, γύρισέ του και το άλλο».

Δεν μπορούμε, του είπαν, να το κάνουμε αυτό.

Ο γέροντας συνέχισε:

Αν δεν μπορείτε να στρέψετε και το άλλο μάγουλο, τουλάχιστον να υπομείνετε το ένα χτύπημα.

Ούτε αυτό μπορούμε, του απάντησαν.

Αν ούτε αυτό μπορείτε, είπε ο γέροντας, τότε μην ανταποδώσετε το χτύπημα που δεχτήκατε.

Ούτε αυτό μπορούμε, του ξαναείπαν.

Ο γέροντας, λοιπόν, είπε στον μαθητή του: κάνε τους λίγη σούπα, γιατί είναι άρρωστοι. Αν το ένα δεν μπορείτε και το άλλο δεν το θέλετε, τι να σας κάνω; Προσευχές χρειάζονται[1].

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει σήμερα ευκολία στο να γνωρίσουμε την Αλήθεια, να μάθουμε θεολογικές και πνευματικές γνώσεις, αλλά είναι εξίσου αλήθεια ότι απουσιάζει εν πολλοίς η πράξη, το βίωμα.

Όσοι αγωνίστηκαν, με βάση τη δύναμή τους και τη Χάρη του Θεού, να κάνουν

κάτι, έστω, από όσα άκουσαν ή διάβασαν, κατάλαβαν τη διαφορά λόγου και πράξης. Γεύτηκαν τη χαρά της εφαρμογής του λόγου του Θεού, απόλαυσαν την ομορφιά της εμπειρίας. Είδαν το αληθινό Φως να διαλύει το σκοτάδι τους και να αποκτά νόημα η ζωή τους.

[1] Το Γεροντικό, Τ. Α΄, έκδ. Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσ. 2013, σ.σ. 22-23

Πηγή: pemptousia.gr